

Tomaž Šalamun

NAJBOLJŠE JE SKALA VALDEVIT

TEZEJ BRUHA KRI

Trinità: fosfor na buciki.
 V drobtini kruha so puščave in
 sociološka anketa praznih.
 Pojdi od doma, fant.
 Cvet ima fleksibilnost zaves.
 Para suho grlo, ki da znak za barve.

DETOMORILEC OPNE NE ZGRIZE. V USTIH MU OSTANE.

Meritve temnih leč.
 Moj temni Bog, postoj.
 Grablje z opico Cito (materjo),
 deska hrska, plava.
 Češnjica liže, drsi v laseh kot glavniček.
 Jezus Kristus je bil rojen
 v gipsu, ki se še ni čisto strdil.
 Jem te po drobcih.
 Najprej je svet v ruševinah, potem se drobijo
 v svež bel prah (kaolin)
 in spremenijo v dotik.
 Dotik je sonce rože.

(Tega si več ne predstavljam),
 vem pa, da sleče srajco in kožo
 in prvo nogo izvleče kot iz bube.
 Drobi gips, kjer je potrebno, ali enostavno
 razvija plahte, kjer se še ni zasušil.

ZGODOVINA

Tvoje je mlado nebo.
 Mehu, kristalom je vroče.
 Bela sivina žajblja, privezana
 okrog temne cevi.

To je Bogu post!
 Odtóčen je.
 Kot griva poletí v kič filmih.

Dobro, da si si na koncu morja rešil glavo.
 Adrenalin in en štokrle.
 Kako si se razsul, pipika,
 zgubljen v premočnem soncu,
 kjer so vas pol poklali (Mc Carthy),
 da si zložil špice za beans,
 jih razstavil kot palice za šotore
 in skril na podstrešje v Krakowu,
 dokler ni zmagala pajčevina.

Losal si se je.

KOT KAKA PHILLIS LEVIN

Jabolka se spreminjajo v kruh.
 Manjka mi pol odeje.

Čeber vode, čeber vode,
 izmisli si ga, ki ga prosiš.

::

Dovolj je, da si polížem dlani.
 Iz-misliti se pravi zbezati grah iz žužka, da pade.
 Najprej pade, potem vzplava.

Ketne so roza, ubijejo travnike.

::

Požrem percepcijo.
Ni percepcije.

::

Krotilec kač vrže laso in kača spleza v miško.
Tako bruha in já in bruha in se šola.

Z živalico kredo pojó.
S prsmi drobim pohištvo.
Važno, da se obesiš in skočiš,
samomorilci snamejo rinko in jo izgubijo.

::

Kot kaka Phillis Levin hodim čez viseči most v
Vikrčah in se vzburjam, da padem skozi manjkajočo
desko, se odrgnem, zaustavim z rokami in spet
padem skozi manjkajočo desko, se odrgnem in
zaustavim z rokami in tako, dokler mi ne vihrajo
lasje.

KIČ

Post prehrani lačne.
Bela vžigalica spi.
Pukajo mi perje.
Tatra cirkulira.
Čudaštvo je sedem torbic na rami,
tiste z limon, tiste s perjem.
Pohodijo me, da mi lahko izpulijo
ud za par minut za par centimetrov.
Da potem skoči nazaj, v
slavi in prerojenju.
Lokomotiva vriska.
Rebra so podpluto nebo.
Madraci drvijo v svojo lego.
Ti si gost na zemlji.

KIČ

Fuk s hermafroditom je grozljivo zahteven.
Ne veš, pri čem si.
Parafa! Vrtinci! Še plavaš?
Lomiš drobovje in rogove.
Svila te oblepi kot izolacija.
Pore skeniraš, evo,
v klobčiču škripa parket.
Gre za Postavo.
Tišina nastopi v Eolu.
Drevje te boli.
In na harfi je priliman lik
in na svetlečem se papirju.
Oblačiš begunske hlače.
Port Royal. Mutast in hrepeneč,
grem.

KIČ

Kdo splahne?
Kdo prekontrolira barve in jih na novo razporedi?
Trganje flajštrov s kosmatih prsi,
da posname dlake kot v Bovcu.
Kostnica je.
Truplo je vsaka dlaka v beli planini.
Stekel si mi skozi slino, Zorzut.
Mlad si bil.
Vrečo krompirja sem izropal iz prve svetovne vojne.
Še zdaj traja.
Dimniki puhajo in rjovejo in rišejo
Dravograd.

VALDEVIT

V Rigi,
v divjini blitve
si sčokál mrzli balet.
Sipe in galebi popustijo.

::

Pojdi na rob skale in poglej dol.
Iz šestil si sestavljen, roža karnisa ti cvete.

::

Krokodil je bog neba.
Mama teče s košem v ličje.

Fertig.
Nora je tako velela.

Najboljše je skakal Valdevit.

::

Beli zmaj uči kosti: čep!
Sfušaj njeno glavo.

::

Naša kača stepa preprogo bolje.

::

Nogice, to si ti.
Felšast, grenadir pije.

::

Ribe so štokrli.
Bar je v loku breze.
Ga pne. Mu razlisiči most.
Vreme mu da.
Skiti ga v plavo, plavo.
Berači.
Izziva.

In ko s koščkom popaca duh strmine,
odskoči.

::

V šoto se štuliš lično, ne z izbrisom.

Iva, Kanja, Gro.

Šal mili lipe trga. Z Židi.

Nikakršne vleke ni.

Kilometriner še ni še.

Tako končamo s pavom.

::

Špeh kompas.

Ni me tu.

::

Kepo knjige sem pospravil.

Krona travo pognoji.

Kraljica pošprica svojo tuljavo.

::

Izžmi svoj tretji kot.

Rov rase.

::

Gladina ocvirka razšteta srebro.

Pijejo nejezulje.

::

Si že kdaj buzdovan vrgel na uro?

Stari Plečnik se medi.

Vagon ne gruli, če ni pripet.

::

Kropotkina, zamaskiranega, sem
odlotal in zalotal z ajdo.

::

Da ne bi slučajno popivnal bilistrguljčaste ribice.
Da bi bili vedno plodni in mehki in srečni.
Ave.

BABICA

Krokodilu popusti glava.
Razveže se kot šnirenc, ob zobkih.
Svetleče se so tvoje oči, dinarid.
Huni pridrejo po rekah.
Kobilice se zaletijo v valove.
Tepih babico prežre, babica je še polna mesa.
Apokrifna je anekdota, da je Cézanne za sabo vlekel
kovter, ni ga, od
rdeče, mataste krvi.

SKLEPE JE IMEL VROČE OD ŽAJBLJA

Pena je plovec, ni pa ti.
Prsi so kosmate in prave.
Samo usta zarišem na tilniku,
pa že tak kraval.
Jaz sem hotel samo dve opciji.
Zakaj ne bi duh človekov rasel naprej kot
korenina, ki se razcepi.
Zakaj bi morali kristale polagati na čakre.
Zakaj se umira ob odprtinah.
Zakaj teče kri.

Skrivanje je čolniček.
Bog je prazvor.
Kepico lahko namalaš na plakat,
dišala bo kot oursin.
Kot jelenček, ki se mu je odlomil rožiček.
Napravil sem si ogromno pisalo
kot oven v srednjem veku.
Jaz sem napisal Tito nad Gorico.